

Ciril
Zlobec

V OSVETLJENEM
VRHU DNEVA

Je to, kar bo,
že v tem, kar je bilo?
Sta jutro in večer res vsa
v tem žarko osvetljenem
vrhu dneva,
ki ga zdaj je pol na eni,
pol na drugi strani hiše
in je hkrati ves nad njo,
kristalna gora sonca,
nepremično zagozděna med
temo
in
spet temo?

Bom, v ta tihi dom
pribit z nevidno
vertikalo sonca,
še dovolj močan

za
dolgo
pot

med njima,
iz teme v temo?

LISICA S toploto svojega telesa
suho travo v bregu
si ogrela je v ležišče.
Ni prepodil je
nenadni potok
škrtajočih trav
pod mojimi nogami,
počakála je na moj pogled.
Kot da se iz spanja
v budnost trga,
a ne more gibkosti
priklicati v nogé,
je s preostanki zime
in predpomladnih sap
v razdrapanem kožuhu
leno vzpenjala se v breg,
vse bolj in bolj podoba marca.

Šele potem,
ko v istem času
zimo in pomlad
zagledal sem ji v hoji
in kožuhu,
sem zares odkril
zeleni teloh in marjetice
v izpraznjenem ležišču
marčevskega sonca
v suhi travi
poleg sebe.

SMRT V MARCU

Ljubi

Z ognjeno knjigo smrti
na kolenih
skuša razumeti,
samo razumeti. Kot otrók.
Nepripravljena, neuka
jo s premraženimi prsti
prelistuje
in ne more razumeti,
da je piámen njenih črk
zajel jo kot požar:

oglušujoče prasketaje
 glavo ji votlí,
 oči požira, sluh,
 drobovje, misli,
 kot po zažigalni vrvici
 ji stekel je po hrbtenici,
 ki se ji v pepel sesipa,
 in pepel so rôke,
 nôge,
 pot pod njimi.

Kakšen strašen čudež
 jo še nosi,
 ugaslo baklo bolečine,
 za njegovo krsto?

Na človeško žalost
 in na razuzdano radost cvetja
 ob odprtem grobu
 sonce ravnodušno sije.

TRTA Najčistejše bistvo rodnosti.
 Ves svoj dolgi vek
 brez varnosti, toplote
 lastnega telesa preživiš,
 razgaljeno ožilje.

Na pomlad
 za kroženje sokov
 po zavozlanih strugah v sebi
 v tuje se telo razrasteš:
 v zrak, svetlobo in toploto,
 v nočno roso,
 da se v njej odžejaš in umiješ.
 Kakor voda lokvanj iz globine sebe
 iz krvi
 si ti prikličješ mehke, senčne liste
 za nevarno potovanje
 skoz puščavski žar poletja.

Na jésen pa, kot mati
 iz dojke svojemu otroku,
 iztisneš iz nabreklih grozdov
 vsakemu njegovo kapljo usode:
 z njo se bomo, žalostni, veseli,
 spet morda pretolkli
 vsak skoz svojo dolgo zimo.

HRAST Mrzel, hladen, skoraj
 okamnel,
 kot da je čezenj šla ledena doba,
 se zdaj v čudnem krču,
 edini med drevesi,
 zvija hrast.

Bil je mrtev.
 Zdaj, ko vse krog njega
 se v pomlad samó prebuja,
 mora on skoz novo rojstvo
 se izviti.

Še ko iz svoje zimske smrti
 ne bo mogel več odpreti vrat
 v pomladni dan,
 ga bomo, posušenega, začudeni
 šele tedaj odkrili,
 ko neznatni grm pod njim
 bo že zeleni venec ob nogah
 njegove zadnje smrti
 in bo vsa jasa že dehtela
 od sonca in od parjenja
 živali in ljudi.

SKOZ POŽAR Tiha, drobna senca,
VEČERA ki nenaden gon jo,
 kot človeka, kot žival,
 v združitev žene, v izginotje
 v vseobsegajoči moči,
 se od slehernega debela trga,
 z vej odpada, dviga se

izpod polegla suhe trave,
izza grma vstaja, izza skale,
kamna samosevca sredi travnika,
vzpetine, griča, iz doline,
brazde, po globelih, jamah
se prebuja, s skokom srne
prek plotu prevesi, za ovinki cest,
vogali hiš se skriva, vrabci
preženo jo izpod napuščev,
kakor voda čez porušen jez
skoz okna, vrata udari, hudomušna
smukne izpod klobuka, rute,
iz žepa izgubi se med potjo,
neznatna, plaha senca, tisoč senc
vse hkrati in vsaka zase trumoma
iz borovega gozda nad vasjo
in v vse smeri se druží, staplja,
veča, širi, vzpenja in temní,
vse bolj in bolj že ena sama temna gmota,
šume in glasove ugašajoča,
črna zmagovaika
nad svetlobo dneva, ki požigajoč
vse za seboj se skoz požar
večera v noč umika
veličasten.

Iz zbirke KRAS, ki bo še ta mesec izšla pri založbi Lipa v Kopru.